

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2. ÉVFOLYAM 1-2. SZÁM • 2005. JANUÁR-FEBRUÁR

„A tenger és a hab zúgni fog”

(Lk 21:25)

Srí Lanka 2005 első napjaiban. Az ár már levonult, de mit hagyott maga után? (BSZA fotó)

Úgy látszik, nekünk embereknek újra és újra szükségünk van arra, hogy valami rettenetes katasztrófa kizökkentsen bennünket biztosnak vélt világunk, vagy éppen öntelt gondolkodásunk bűvköréből. Úgy látszik, hogy Isten időről időre megengedi, hogy világméretű legyen a döbbenet, hogy minden kontinens minden népe megálljon egy percre, és elismerje, kicsik és gyengék vagyunk, a tudásunk is gyermekes. Jó lenne persze, ha ezzel egy időben Isten nagysága is szóba kerülne. Jó lenne, ha fölismernénk és nem csak mondogatnánk – olykor csak liturgikus szöveggént –, hogy „az Úr közel”.

2004. december 26-a, karácsony másnapja bizonyára sokáig emlékezetes lesz. Azoknak elsősorban, akik átélték a katasztrófát, de megmenekültek. Azok-

nak, akik szeretteiket elveszítették, de azoknak is, akik szerte a világon látták a pusztítást megőrkítő képsorokat, amelyeket Délkelet-Ázsiából röptettek szét a tv-társaságok. Biztosak lehetünk abban, hogy a föld lakosságának nagyobbik fele szembesült a borzalommal.

A döbbenet együttérzést, az együttérzés segítőkészséget szült sokakban. A Magyar Baptista Szeretetszolgálat is kivette részét a mentésből, és teszi ezt addig, amíg teheti. Szinte mindenki segít. Egy idős emberrel beszélgettem december 30-án. Könyvkötő. Épp a tv-t nézte a műhelyben, amikor bekopogtam hozzá. Ismerjük egymást. Minden bevezetés nélkül rákérdezett: „Ez a Baptista Szeretetszolgálat magukhoz tartozik?” Igen – mondtam. „Érdekes, a '60-as években szídták a baptistákat, most meg mindig

ott vannak, ahol a legnagyobb a baj, meg a tv-n.” Elgondolkodtam. A karitatív munka jól szervezett. Szinte a katasztrófákkal egy időben megkezdődik a mentés is, de mi van a lelkekkel? Hány embernek sikerült elmondanunk, hogy mit jelentenek Jézus szavai: „a tenger és a hab zúgni fog!” Akarunk-e, merünk-e szólni az igehirdetéseinkben, a bizonyágtételekben a megprófétált negatív eseményekről, a mostaninál sokkal nagyobb, biztosan bekövetkező katasztrófákról? Hány lelkipásztor prédikált az év utolsó napján erről az ígéről? Törődünk-e a lelkekkel? Harcolunk-e értük vagy „elszilvesztetveztünk” és amolyan „kívánság-műsorra” züllesztjük a kereszténységet?

A cunami japán szó. Nem azonos a szökőárral – amivel persze gyakorta keverik –, hisz a szökőár a Hold és a Nap vonzóerejének egybeesésekor kialakuló erős dagály, ami rendszeresen (havonta kétszer) kialakul. A cunami a tengerfenék alatt – olykor 10 kilométeres mélységben keletkező rengés következménye. A hullámok magassága a parton akár 30 méter is lehet. A rengés központjától kiinduló víztömeg elérheti a 800 km/órás sebességet is.

Amióta léteznek statisztikák, a legnagyobb cunamik halálos áldozatainak száma 60 000 före tehető. Ez a mostani több mint 150 000 áldozatot követelt, a sebesültek száma is több mint 100 000, arról nem szólva, hogy mintegy 5 millió ember vált földönfutóvá, köztük közel egymillió gyermek. Azóta számos újabb, ötös, hatos erősségű rengés volt a térségben. „Átrendeződött a tengerfenék. Van olyan hely, ahol a tenger mélysége 1200 méterről 30 méterre csökkent. Új hajózási térképeket kell készíteni. Óriási a járványveszély. Számos vidék járhatatlan...”

Lukács evangéliuma 21. részében a 25–36. versek számos fontos informá-

ciót tartalmaznak a mi Urunk Jézus Krisztus visszajövetelét közvetlenül megelőző időkhöz várható eseményeiről. Most csak a 25–27. verseket nézzük.

„*És lesznek jelek a Napban, Holdban és csillagokban...*” A teológia kozmikus jeleknek nevezi ezeket. Fogalmunk sincs arról, hogy Jézus szavai pontosan mit jelentenek, de az biztos, hogy a Teremtő Istennek nem „nagy ügy” ilyen jelekkel meglepni az emberiséget. Ha fölkeresnénk mindazokat az ígéket, amelyek szintén erről szólnak, tovább gazdagodna a kép. Ilyen pl. a Jel 6:12–17:

„*Azután látám, mikor a hatodik pecsétet felnyitotta, és ímé nagy földindulás lőn, és a nap feketévé lőn, mint a szőrszák, és a hold egészen olyan lőn, mint a vér; És az ég csillagai a földre hullának, miképpen a fügefá hullatja éretlen gyümölcsseit, mikor nagy szél rázza. És az ég eltakarodék, mint mikor a papírtekercset összegöngyölyítik; és minden hegy és sziget helyéből elmozdítaték. És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és a minden szabad, elrejték magokat a barlangokba és a hegyeknek kőszikláiba; És mondanak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyi-székekben ül, és a Bárány haragjától: Mert eljött az ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?*”

Úgy tűnik, hogy az az aszteroida (kisbolygó), amely akár az egész Földet megsemmisíthette volna, most elkerül minket, de senki sem tudja, hogy hány ilyen titokzatos égi vándor kerül közel hozzánk, és mikor okoz a mainál sokkal nagyobb, bárhol bekövetkezhető pusztítást.

Idézhetnénk a Jel 8-at és számos más ígét. Most azonban – az aktualitás miatt – nézzük tovább Jézus szavait!

2. „*...És lesznek jelek... a földön – és pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog, mikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kereségére következnek...*”

Délkelet-Ázsia turistaparadicsomában, szigeteken és kontinensen, szegény őslakók és dúsgazdag európaiak átéltek mindezt. A felbőszült óceán hullámai nem válogattak. A borzasztó helyszíni tudósítások messze nem képesek visszaadni azt, ami történt – különösen

is a lelkekben, az életben maradtak, a szemtanúk, a gyerekek lelkében!

Mi, keresztyének elmondjuk-e, hogy sokkal súlyosabb csapások várhatók? Érdemes elolvasni a Jelenések könyve 6., 9. meg a 13. részét! Elmondjuk-e, hogy óriási különbség van a hívő és a hitetlen ember „túlélési esélyei” között. Elmondjuk-e, hogy Jézus az övéit arra biztatja, hogy amikor látják ezeket az eseményeket, egyenesedjenek föl, emeljék föl a fejüket, mert elközelített a megváltásuk, mert ezek után mindnyájan „*meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel*” (Lk 21:27). Tesszük-e a dolgunkat, azt, ami elsődleges feladatunk? Hirdetjük-e, hogy a bűn bűn, hogy azt meg kell bántani és el kell hagyni ahhoz, hogy miénk legyen a bocsánat, hogy új embereké váljunk, Isten fiaivá Jézus Krisztus által, vagy Éli paphoz hasonlóan – bár tudjuk, mit kellene tennünk – hallgatunk „a békeesség kedvéért”? A pokolba vezető út nemcsak a jószándék, hanem az ilyen álbékeesség köveivel is kövezve van. Sodoma és Gomora meg Nőé napjaihoz hasonló a mi korunk is. Mi a fontosabb számunkra? A „társadalmi” béke, vagy a lélekmentés? A gyülekezeti „béke,” vagy a megszentelődés? Az együttmenetelés a tömeggel a széles úton, vagy a keskeny, nehezen járható, de célhoz vezető út?

2004. karácsony másnapján bennünket „nem ért a veszedelem”, de hozzánk is szólt az Úr. Meghallottuk-e a szavát? Dávid a 65. zsoltárban így tesz bizonyosságot: „*Boldog az, akit te kiválasztasz és magadhoz fogadsz, hogy lakozzék a te tornácaidban; hadd teljesedjünk meg a te házadnak javaival, a te templomodnak szentségével! Csodálatos dolgokat szólasz nekünk a te igazságodban, idvességünknek Istene; e föld minden szélének és a mesze tengernek bizodalma; Aki hegyeket épít erejével, körül van övezve hatalommal; Aki lecsillapítja a tengerek zúgását, habjaik zúgását, és a népek háborgását. Félnék is jeleidtől a szélek lakói*”.

Ismerjük-e igazán Istent, aki ezt mondja: „*...én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettem a tengert és zúgnak habjai; seregeknek Ura az Én nevem*” (És 51:15). És ismerjük-e igazán Jézust, akinek mind a tenger, mind a vihar engedelmessékedett?

Dr. Almási Mihály

A Baptista Szeretetszolgálat orvosai, aktivistái elsőként érkeztek a helyszínre... (BSZA fotók)

Srí Lanka 2004 és 2005 fordulóján

Az elefánt

Aznap elefánttúrára fizetett be. A tengerparti homokos főveny bebarangolása még lóháton, számárháton is izgalmas, de egy óriási elefánton még izgalmasabb. Az elefánt hátára két székszerű ülőalkalmatosság volt szerelve, egyik jobbról, mások balról. A vezető az elefánt nyakán, vagy inkább fején egyensúlyozott, egy pálcával terelgetve a hatalmas teremtményt. Az állat méltóságteljesen lépegetett, hátán a két utas zötyögött, himbálódzott. Utazott már kényelmesebben is, egzotikusabban azonban még sosem. Megfigyelte azt is, milyen durva és erős az elefánt szőre. Nem is gondolta volna. Egyáltalán, az elefántnak van szőre?

Figyelme ezek után a tájra terelődött. Pálmafák ringatóztak a szélben, némelyik levelével szinte a vizet érte. A nap forrón sütött, a tenger vize szikrákat vetett a napfényben. Milyen érdekes, néhány órával később ugyanitt jön a dagály, majd ugyancsak néhány órával később visszahúzódik, és a tengerpart megint járható. És így megy ez minden nap, menetrendszerűen.

Az elefánt beleszimatolt a levegőbe, ormányát fel-felemelte, nagy füleivel legyezőszerűen csapkodott. Ő pedig arra gondolt, milyen kiváltságos, hogy ilyen paradicsomi körülmények között élvezheti a megérdemelt éves szabadságot.

Az elefánt egyre gyakrabban emelgette ormányát, egyre gyakrabban csapkodott füleivel, majd komótos lépteit gyorsabbra váltotta. A székek egyre jobban himbálóztak a hátán, és utasunk oldala neki-nekiütődött a karfának, háttámlának. De hát ez is az izgalom része. Vagy mégsem? Az elefánthajcsár megpróbálta nyugalomra inteni az állatot, az azonban egyre tempó-

sabban, és egyre inkább a maga válaszottá úton haladt, el a tengerparttól, el a homoktól, el a pálmafáktól.

Megőrült ez a hajcsár? Milyen elefánt-ru ültetett bennünket!? Vissza fogom kérni a program árát, vagy legalább a felét! – morgolódott magában, miközben az elefánt egyre gyorsabban vágta, hajcsára pedig egyre tehetetlenebb volt. Neki is nagyon kellett kapaszkodnia, ki ne essen az ülésből, bordái egyre inkább nekiütődtek a támlának. – Be fognak kékülni. Jól nézek majd ki a tengerparton napozva kék-zöld bordával – füstölgött magában.

Néhány perccel később az otthagytott parti fővenyt, a pálmákat, a földi paradicsomot hatalmas szökőár borította el, elpusztítva embert, állatot, növényt, darabokra aprítva mindent, amit talált...

Testvér! Belegondoltál-e abba, hogy amikor egy kellemetlen dolog megzavarja egy perced örömét, az nem biztos, hogy a te bosszantásodra van? Meglátod-e, hogy egy elveszett másodpercnyi öröm vagy nyugalom egy sokkal nagyobb ajándék érdekében történik? Ha legközelebb úgy érzed, hogy már megint ellenedre történik valami, állj meg egy pillanatra, és gondolkodj, mielőtt zúgolódnai kezdesz. Az elveszett pillanatért cserébe az Úr lehet, hogy egy sokkal jobbat, sokkal hosszabbat, sokkal fényesebbet ad! Légy hálás a pillanatnyi kellemetlenségért is, és tanuld meg látni az örökérvényű ajándékot!

(Az elbeszélés alapja egy valós történet. Egy televíziós hír szerint így menekült meg 16 ember 2004. december 26-án.)

Dr. Sajben Klára

ÚJABB SEGÍTSÉG KÁRPÁTALJAI TESTVÉREINKNEK

A Jó Pásztor Alapítvány és a Budapesti Baptista Egyházkerület rendezésében december 10-én Pesterzsébeten megtartott jótékonyági hangversenyen várakozáson felüli összeg, pontosan 387 920 Ft gyűlt össze, amit 400 000 forintra kiegészítettünk. A missziókerület 120 000 forintot a hangverseny végén átadott *Varga Attila* misszionárius testvérnek. A Jó Pásztor Alapítvány által meghirdetett gyűjtésre 158 000 Ft érkezett, amit 160 000 forintra kiegészítettünk. Összeségében tehát 680 000 forint az eredmény, a gyűjtést azonban tovább folytatjuk.

A hangversenyt a Baptista Központi Énekkar adta *Oláh Gábor* karnagy vezetésével. Közreműködött: *Kiss Rózsa* (ének), *Lovászné Gellén Christa* és *Jobbágyiné Papp Tímea* (fuvola), *Oláh Miklós* (gordonka), *Nagy Olivér*, *Kónya Róbert*, *Csapó Tamás* (trombita), *Kovács Roland* (harsona), *Pátkai Imre* (zongora, orgona).

A szószéki szolgálatot a missziókerület, ill. a Jó Pásztor Alapítvány vezetői (*Meláth Attila* és *dr. Almási Mihály*) végezték. A hangverseny közös énektanulással indult, a Jó Pásztor Alapítvány egyik énekét (*Tóka Szabolcs*: „Jézus, Te Jó Pásztor” – megjelent újságunk jú-

ORVOSOK A MISSZIÓBAN

A „JÓ PÁSZTOR” két alkalommal jelentette meg azt a főlhívást, amelyben hívó orvosok jelentkezését kértük szeretetszolgálati munkára.

Szenczy Sándor testvér tájékoztatása alapján a „Jó Pásztor” főlhívására eddig tizenegy orvos jelentkezett.

Köszönjük.

További jelentkezéseket vár a szeretetszolgálat a (06-1) 302-2929-es telefonszámon.

MAGYAR BAPTISTA ÁRVAHÁZ SRÍ LANKÁN

December 5-én ülésezett a Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány kuratóriuma. Kőbányán, a Bánya u. 1. szám alatt működő hajléktalanok számára kialakított épületcsoport egyik irodájában jöttünk össze. Nem gondoltuk, hogy karácsony után a szeretetszolgálat történelmének legnagyobb humanitárius akciójára kerül sor Délkelet-Ázsiában. A „fogadj örökbe” programra eddig több mint 7000-en jelentkeztek, és gyűlik a pénz az árvaházra. Egy árvaház létesítése nagy feladat és óriási felelősség. Nem egy-két hónapos vagy éves programról van szó, sokkal többről.

A Jó Pásztor Alapítvány hozzá kíván járulni az árvaház-létesítés költségeihez, ezért meghirdetjük „ÁRVAHÁZ” akciónkat. Akik támogatni szeretnék ezt a munkát, a mellékelt csekk segítségével megtehetik! Kérjük, hogy a csekk jobb felső sarkán az egyéb rovatához írják oda „ÁRVAHÁZ”. Gyülekezeti és egyéni adományokkal is lehet támogatni ezt az akciót. Ha csak egyetlen gyermeknek tudunk segíteni, a mi Urunknál az is számít, hisz Ő nem akarja, hogy „egy is elveszen a kicsinyek közül”.

– dr. A.M. –

A jótékonyági hangversenyen a Baptista Egyház Központi Énekkara énekel

forduló. Reméljük, hogy lassan konszolidálódik a helyzet, és az összegyűjtött adományokkal látogató körútra indulhatunk Kárpátaljára. Addig is tart a gyűjtés, hisz folyamatosan szeretnénk segíteni az elszakadt területeken élőknek.

Az imára, az együttérző szóra és az adományokra különösen is szükség van az után a csalódás után, amit a december 5-i magyarországi népszavazás jelentett a határon túl élő testvéreknek. Az eredménytelen népszavazásért nem okolható külső hatalom. A teljes felelősség a „nem”-re buzdítókat terheli, azokat, akik félrevezető propagandával megakadályozták a magyarság szellemi egységét kifejező igen lényeges döntés megszületését a kettős állampolgárságról.

– a szerk. –

lius–augusztusi számában) *Oláh Gábor* testvér vezette, és a szerző orgonálta.

A programban Pachelbel (Magnificat), Vivaldi (G-dúr szonáta két fuvolára) és Bach-művek után többek között Praetorius, Händel, Kirkpatrick, Lisznyai és Briegel karácsonyi darabjai hangoztak el. Az énekkar most is nagy átéléssel szolgált.

A hangverseny Kodály: Szép köszöngés és Verdi: Rabszolgák kórusa (A Nabuccóból) c. művével zárult.

Már említettem Varga Attilát, aki családjával együtt Kárpátaljára költözött. Tanárként dolgozik, emellett a misszió koordinátora. Egy vetített képekkel illusztrált beszámolót tartott. A képek önmagukért beszéltek. Kinti testvéreinknek még mindig havi tízezer forintnak megfelelő pénzből kell kijönniük, ha van állásuk. A többségnek azonban nincs. A központi énekkar látogatása óriási élményt jelentett Kárpátalján. A testvérek sírva mondogatták, hogy most először érezték Ukrajnában, hogy jó magyarnak lenni és

baptistának – akár a beregszászi színház, akár a temetőkert volt a helyszín, ahol a sztálinizmus áldozatainak az emlékművé-nél énekeltek.

Azóta lezajlott az elcsalt választás utáni második, rendkívüli elnökválasztási

GYÁSZOLNAK A KÁRPÁTALJAI MAGYAR BAPTISTÁK

2005. január 9-én, vasárnap reggel Jakubovich Katalin testvérünket évtizedes súlyos betegség, sok-sok szenvedés után hazaszóltotta az Úr. Gyászolnak a kárpátaljai magyar baptisták gyülekezetei, és velük együtt mi is.

A kárpátaljai magyar baptista misszióról már több alkalommal írtunk a „JÓ PÁSZTOR” hasábjain. Most csak megemlítem, hogy az 1998-ban új alapokra helyezett magyarországi támogatás eredményeként – az Ukrán Baptista Szövetség elnökével történt testvéri megállapodás nyomán – 1998. július 20-án megvásároltuk Beregszászon az új magyar baptista imaházat. Mindenki boldog volt, hisz az 1940-es évektől nem volt itt magyar imaház.

Jakubovich Katalin testvérünk a beregszászi misszió meghatározó személyisége volt. Amikor először meglátogattam – Pátkai Béla akkori missziói titkár társaságában – a rozoga panellház egyik lakásában közel 30 magyar gyerek szorongott, akiknek bibliáorát tartott, éneket tanított a bánása miatt számára nélkülözhetetlen elektromos kerekesszékből. Türelemmel viselte szenvedését. Rendszeresen juttattunk neki és másoknak gyógyszereket Magyarországról, mint ahogy a bibliakörös gyermekeit is segítettük.

Élete alkonyát beárnyékolta, hogy a Kárpátalja felé irányuló aktív misszió 2000-ben megtorpant, a misszionárius házaspár hazaköltözött, a beregszászi magyar imaházban magyar igehirdetés már nincs, esetleg tolmácsolás néha-néha.

A magyar baptista misszió szempontjából – hacsak valami csoda nem történik – elveszett Beregszász Kati – ahogy mindenki hívta – elindult hát a kerekesszékekkel Kígyósrára, ahol Molnár Ede testvér vezetésével még él a magyar gyülekezet, mellette futottak bibliakörös gyerekei és gyakorta végigénekeltek az utat. Tették ezt azért, hogy magyar istentiszteleten vegyenek részt. Kár, nagy kár, hogy minden kényszerítő körülmény nélkül, sőt: megállapodás és segítőkész környezet ellenére, csak úgy földadjuk missziós bázisainkat a határon túl. És persze míg az egyik oldalon kár, fájdalom, szomorúság, a másik oldalon missziós mulasztás is. Ma Varga Attila misszionárius testvér és családja is Kígyósrára jár magyar istentiszteletre.

Jakubovich Katalin missziója befejeződött. Mi lesz a beregszászi magyar bibliakörösökkel? Ki fogja elintézni, hogy az ukránok által birtokba vett magyar imaházba járhatnak és magyarul hallják az Igét és az éneket? Ez is misszió lenne és nem akármilyen!

– am –

Varga Attila kárpátaljai misszionárius Pesterzsébeten képes beszámolót tartott

ELETUTAK

JUHÁSZ JÁNOS

Egy verőfényes december végi délelőttön sietős léptekkel haladok a hatodik kerület egyen-szűrkére kormolódott házai között. Régi ismerősöm, Isten fáradhatatlan szolgálója, Juhász János lelkipásztor testvér otthona felé tartok. Még előző nap telefonon megbeszéltük a találkozás időpontját, amiről nem szeretnék lekésni. Az utcák lehangoló látványa után a régi nagy ház kapuján belépve, egészen meglepő a barátságos, tiszta, örökzöldekkel díszített, kerti pad-dal szépen rendezett udvar. A lépcsőn feljutva a széles körfolyosó első kanyarulatában már nyílik is az ajtó, János bácsi barátságos mosollyal fogad. Felüldülés betérni ebbe a kedves, meleg otthonba, ahol gondos kezekről árukkodik minden. Az ízlésesen berendezett, világos nagy nappaliban az asztal köré telepedünk hárman. A bevezető csevegés után hamar kiderül jövetelem igazi célja: János bácsi szolgáló életének részletei érdekelnek, amiből a Jó Pásztor olvasói is üzenetet meríthetnek.

Kérdésemre, hogy Békéscsaba hogyan vezetett az út egyenesen a Dunántúlra, csak ennyit mond: „Küldött az Úr, és nekem mennem kellett. Ilyen egyszerű!” Persze engem érdekelnének a döntés meghozatalának körülményei. 1956-ban miért költözik el valaki, rokonsága közül, egy jól organizált, nagy gyülekezetből olyan balatonparti községbe, ahol még evangéliumi gyülekezet sincs? Titkot szimatolok, de az ősz öregember derűs mosollyal leint. „Ha vártunk volna az októberi eseményekig, talán el sem indulok. De az Úr tudta ezt, és addig sürgtetett, amíg igent nem mondtam. Nem volt könnyű feladni a biztost a bizonytalanért, de a Lélek kényszerítő parancsára menni kellett.”

Újabb kérdések záporoznak, de csak rövid, egyszerű válaszok. Kedves vendéglátóm két évvel ezelőtt papírra vetette, ami szerinte fontos – és ezt készséggel oda is adja –, egyébként meg úgy gondolja, senkit nem érdekel az ő gyülekezetplántáló, úttörő munkája. Próbálom az ellenkezőről meggyőzni – nem sok sikerrel. Nem adom fel. Biztos vagyok abban, hogy nem hiába jöttem ide. Közben a délelőtti nap-sugár a hatalmas ablakokon beoson, elárasztja az egész nappalit, és homlokon csókolja a hó-fehér hajú, ültében is botjára támaszkodó, 90. évében járó idős pástort. Aztán egyszer csak váratlanul a mosolygós, fáradt, tiszta kék szem-pár megcsillan, a gyenge szív gyorsabb tempóra vált, látom, hogy megelevenedik a múlt, és egy nagy sóhajjal kezdenek kigördülni az emlékezés tiszta gyöngyei...

„1956-ban családommal együtt Dunántúlra költöztünk. Csatlakoztunk hozzánk feleségem testvére, Kiss Ferenc és családja. Akkor tavasszal feleségemmel úgy indultunk el, hogy ha az Úrnak terve van velünk, mutassa meg azt a helyet, ahová küldeni akar. Az legyen az első hely. Amikor megérkeztünk Balatonszemesre, az ingatlanközvetítő a Fő u. 1. szám alatti üzletházhoz vezetett. Amikor beléptünk az üres üzlethelyiségbe, megálltunk középen, feleségem így szólt: „itt lesz az imaterem” – azt válaszoltam: „én is úgy gondoltam”. Két hét múlva a tulajdonunkban volt az egész objektum.

Ám a költözés hosszabb időt vett igénybe. Mindkét családnak kertészete volt, amit fel kellett számolni. Közbejött az októberi forradalom. Gyermekeink a nagymama felügyelete alatt Balatonszemesen nyaraltak és ősszel ott kezdtek az új iskolaévet. 1956. december 25-én a két család a karácsonyt együtt ünnepelte. Közös elhatározással ez lett a Balatonszemesi Gyülekezet születésnapja. Az újonnan alakult gyülekezetnek 6 úrvacsorázó tagja és 4 családtagja volt.

Nem volt nekem szándékom a gyülekezetplántálás. Jól megvoltam én Békésen is. De az Úr azt mondja, „Eredj ki arra a földre, amit én mutatok néked”. És én mentem. Aztán ott dolgoztam, mint hívő kertész. De többre bíztak. Mindig többre. Hivatalosan még csak lelkipásztor se voltam ekkor. Bár tanultam a Teológián, Páth Géza tv. adott nekem könyveket, de nem volt vizsgakötelezettségem. Akkor a Teológia nem volt olyan jól szervezett, mint manapság.

Nagyon jó gyülekezet volt a szemesi. Aztán hónapról-hónapra növekedett. Többfelől jöttek össze a testvérek, de mind jóindulatú, igazi baptista hívők voltak...”

Máris visszajöttünk a jelenbe, ahol már szinte semmi sincs úgy, mint régen. Még korainak tartom, hogy párhuzamot vonjunk az itt-ott

megszépült múlt és a jelen nem mindig biztató eseményei között, ezért visszaterelem a gondolatokat. Érdekelne, hogy jöttek létre a gyülekezetek, milyen missziós módszerekkel dolgoztak; a körülmények, az eredmények, milyen szerepe volt az ének-zenének, szóval minden. János bácsi nagyot sóhajtván, mint aki újból átéli az egész embert kívánó, nehéz ugartörés minden fizikai és lelki terhéért, ismét mesélni kezd:

„Fölkerestük a környékben lakó testvéreket kerékpáron vagy gyalog. Mindenütt a szegénység, létbizonytalanság, félelem uralkodott. Vitük a Bibliát, az élő hitet, reménységet a csüggedt szívekbe. Három kis gyülekezetet találtunk: Somogyeggyes, Nagyszokoly községben és Barnaháton az állami gazdaság területén. Szórványok voltak sokfelé, igen nagy távolságra egymástól, összesen 23 állomáshely. 1957. május első vasárnapján átadtuk rendelkezésére az üzlethelyiségből kialakított imatermet. A testvériség felkért a körzet vezetésére, majd 1960. december 4-én a gyülekezet kérésére lelkipástorrá avattak (Meláth József kerületi elnök, Mizerák Sándor kerületi titkár és Sipos János lelkipásztor).

A gyülekezetnek vezetősége és szolgálattelvői voltak, hasonlóképpen a körzetnek is. Balatonszemesen népes vasárnapi iskola működött a lányom vezetésével. Jól működő ének-kar, pengetős és 16 tagú fúvószenekarunk is volt. A balatonföldvári üdülő is a körzethez tartozott, 10 évig a gondnoka voltam. Az 1960-as években a balatoni üdültetés is beindult. A hazai és külföldi vendégek örömmel jöttek át Balatonszemesre, és ez új szint és lendületet adott a gyülekezetnek. 1968-ban a gyülekezetnek 61 úrvacsorázó tagja és közel 30 gyermek, a körzetnek 125 tagja és sok lelkigondozottja volt. Az imaterem már kicsinek bizonyult, bővítésre volt szükség. (Még 1962-ben az imaterem egyházi tulajdonba ment át igen jutányos áron, de így volt célszerű. Mindent az Úr kezéből vettünk.) Óriási erőbevetéssel dolgoztam, 23 helyet jártam be rendszeresen, és ez nagyon nehéz volt. Azt szerettem volna, hogy a szórványokból gyülekezet legyen. Valósággal agyonhajszoltam magam. Elmondani is nehéz. Az állandó kimerítő munka felőrölte minden fizikai erőmet. A balatonfűredi szívkörházba kerültem. Könnyebb munkát javasolt az orvosom. – Az a véleményem, hogy a misszió, az Úr ügye ma is többet kívánna mindenkitől! Sokkal többet!

1968 szeptemberében hívott meg az Őrszentmiklósi és Vácegresi Gyülekezet. Mindkét gyülekezetben önálló, intenzív gyülekezeti munka folyt. A jó levegő jót tett a szívemnek is, 20 évig nem kellett orvoshoz mennem. 10 évi szolgálat után nyugdíjba mentem, Budapestre

költöztünk, de a Vácegresi Gyülekezet továbbra is kérte, a szolgálatomat. Ebből újabb 10 év szolgálat lett.”

Még alig esett szó a gyülekezetekben folyó zenei munkáról, pedig János bácsi szolgáló életének egyik igen fontos pillére, állandó kísérője az egyházi ének és zene. 13 éves korában az „Igaz, hogy Jézus értem halt...” kezdetű ének hatására tért meg, amikor mélyen érintette az aznap esti igehirdetés. 15 évesen bemerítkezett, ezután imaórávezetői, ifjúsági és igehirdetői szolgálatokkal is megbízták. Magántanárként oktatták elméleti és hangszeres zenére a fiatal gimnazistát. Ekkor vonós zenekarban játszott, de 17 évesen a Békési Gyülekezet fúvószenekarának vezetésével bízták meg. A debreceni Konzervatórium elvégzése után ismét Békésen és a Körösvidék zenei életében töltött be jelentős szerepet kerületi zeneügyi titkárként is. Az Úr iránti elkötelezettségét és zeneszeretetét még a II. világháború borzalma, az 52 havi front sem törte meg, ahonnan 1945. május 10-én, a 4. házassági évforduló napján érkezett haza hófehér hajjal a 30 éves fiatalember. Felesége: Kiss Anna hűséggel várta. A házasságukból született két gyermek (egy fiú és lány) a zene szeretetében nőtt fel. – Érdekelne, hogy annyiféle hangszer közül mért éppen a fúvósok mellett tette le a voksot János bácsi. Meg az is, hogy a Központi Fúvószenekar megalakításánál János bácsi volt a kezdeményező, vagy inkább a tagok kérték, hogy fogja össze őket?

„A tagok akarták nagyon. Persze könnyű a békát vízbe ugrasztani, mert a béka is akarja. Benne voltam én is. Együtt megalakítottuk, hetente tartottunk zeneórát. Később fölfejlődött 50 főre. Több mint 70 szolgálatot végeztünk a fővárosban és a vidéki gyülekezetekben. Egyébként meg nincs kedvenc hangszerem. Egy zenekarvezetőnek minden hangszer egyformán kedves. Nekem legalábbis az. Mindig nagyon szerettem énekelni és zenélni. 1993-ban betegségem és feleségem betegsége és elhalálása miatt a zenekar vezetését átadtam dr. Csontos Sándornak. Ezután a Miskolci Gyülekezetben szolgáltam fél évig, amit a szívinfarktusom után letettem.

1986-ban alakult meg az Országos Összevont Fúvószenekar. Közel 300 tagja volt, de az idő folyamán a létszám egyre csökkent. 2001 óta dr. Csontos Sándor testvér a vezetője. A főváros körzetében még működnek fúvószenekarok és alkalmi összevonások vannak.”

János bácsi fáradó szívét egyre halkuló hangján érzékelem. Még sok kérdésem lenne, de inkább jelzem, hogy elköszönök, és hagyom őt pihenni. De ekkor váratlan fordulat történik. „Ha ennyire érdekel ez a dolog, mutatok neked valamit” – mondja felélenkűlve. A nappaliból

átmegyünk a kissozóba, és a békebeli nagy szekrény ajtaját sarkig kinyitja. Elámulok a látványtól. Erre tényleg nem számítottam. A széles polcokon két stócban fentről az aljáig ékes rendben sorakozik 360 darab nyers színű dosszié: a partitúratár. Az elválasztó színes kis lapocskákön besorszámozva az énekek címei rajzolt betűkkel, levéltárosokat megszegyenítő precízséggel. János bácsi 360 éneket dolgozott át partitúrában és szólamonként külön is az Országos Összevont Fúvószenekar részére. Ezt minden működő zenekar megkapta a fénymásolási költség megtérítése ellenében. (Munkadíjról szó sem volt! Az az Úrnak felajánlás!) Aztán nyílik a másik szekrényajtó. A folytatás: régi, már-már feledésbe merült ügynevezett írott énekek gyűjteménye szöveggel és négyszólamú kottával. Ugyanazzal a precíz gondossággal... Döbbenet állok János bácsi óriási energiát, időt és kitarást igényelő életműve előtt. Kimondatlan kérdéseimre csak ennyit mond: „Lelkesíteni szeretném az utódokat, hogy érezék: „Az Úrnak szolgálni érdemes!”

Átme gyünk a dolgozószobába. Mint a lakás többi pontján, itt is példás rend és tisztaság uralkodik. A nap pajkos sugarai végigsimítják a nagy íróasztal lapját. Hosszú hónapok óta üres. Fegyelmezett rendben áll néhány íróeszköz a

tartóban. Régen voltak már használatban, pedig szívesen dolgoznának a hófehér kottapapírokon. Dallamokkal van tele az egész lakás, különösen ez a szoba, hisz itt kelt életre valamennyi partitúra. A szemközi oldalon a kis táskairógép szerényen meghűződik barna takarója alatt. Vidáman kattognának a billentyűk, de jó ideje ők is csendben szunnyadnak. A mindig dolgos, fáradhatatlan munkáskezekbe nem küld erőt az egyre gyengülő motor, az Úr szőlőjében mindig oly szívesen dolgozó szív. Szeretne már megpihenni, hazamenni Teremtőjéhez, Akit erőtlenségében is dicsőíteni képes.

Imádkozunk és most már tényleg búcsúzunk. Az utcán a szikrázó napsütésben észre sem veszem a kormos épületeket. Egy ének visszahangzik bennem:

*Csak Jézusnak szolgálni érdemes itt,
Ez hasznot adó és boldogító,
Magához valónak Ő érdemesít,
Csak Jézusnak szolgálni jó!
Az Úrnak szolgálni oly felemelő,
Ő mindenben mindig megálló,
Ő hatalom mindenben, s örök erő,
Hidd, megsegít, hogy helyed megáll!*

Husza Csabáné

MEGHÍVÓ

BVSZ Vasárnap

– Pesterzsébet, Vác, 2005. február 6. este 5 óra –

A Budapesti Egyházkerület 2005-ben két központi helyen rendezi meg a Baptista Világszövetség Vasárnapját február 6-án délután 5 órai kezdettel. Az északi régió testvérisége Vácot, a déli Pesterzsébeten ünnepel. Ebben az évben is kerestünk olyan közös helyszínt, ahol 1000–1200 ülőhely van, de nem találunk. Ami késik, az nem múlik!

Vácra körlevéllel hívják a rendezők az északi gyülekezeteket, Pesterzsébetre ezzel a fölhívással. Szeretettel várjuk tehát a déli régió és a közeli települések gyülekezeteit, lelkipásztorait és énekeseit. Legutóbb – 2004-ben – egy 200 tagú összevont énekkar énekeiben gyönyörködhettünk és sok áldást nyertünk az egyéb szolgálatok által.

A Baptista Szeretetszolgálat elnöke, Szenczy Sándor testvér a délkelet-ázsiai katasztrófa kapcsán egy filmbeszámolóval készül, amelyet mind Vácot, mind Pesterzsébeten bemutat. Ez a vetítés mintegy összeköti a két helyszínt, ami azért is fontos, mert mindkét helyen gyűjtést rendezünk a rázoruló megsegítésére – különös tekintettel az árvaház létesítésére.

A Baptista Világszövetség az idén ünnepli 100. születésnapját.

Természetesen erről is megemlékezünk.

Várunk tehát mindenkit, aki egy ünnepi baptista istentiszteleten örvendezéssel kíván emlékezni a megtett útra és szeretne előretekinteni, erőt nyerni az Úrtól a 21. század evangélikációs munkájához, a lélekmentéshez.

Testvéri szeretettel a Pesterzsébeti Gyülekezet

HISZEK A JÖVŐBEN!

Szeminarista koromban a nyarat szüleimmel töltöttem, Gyulán. Nem „vetett föl” bennünket a gazdagság (ötvenes évek), ezért édesapám vállalt felébe-harmadába kapálnivalót, többnyire kukoricát. Természetesen ott töltöttem a szabadidőm nagy részét, hogy egy kis külön jövedelemhez jussunk. Az egyik földterületnek (két hold) – ha jól emlékszem, Sarkad vagy Doboz irányában – Bánom volt a neve. Mondogattam is mindig: Bánom, nagyon bánom! Ez egy irdatlan hosszú, úgynevezett „nadrágszíz-parcella” volt, alig láttam el egyik végétől a másikig. Egyszerre két-két sort „fogtam”, és csak húztam-vontam keservesen a kapámat, gyakran le-lehajolva, hogy a makacs gazokat kitépjem. Amikor a sor végére értem, megálltam megpihenni. Ittam egy nagyot a langyos ártézi vízből, megtörölgettem a homlokomat, szusszantottam nagyokat, majd átgondoltam, vajon milyen lesz a következő menet. Tudtam, hogy nagyjából ugyanolyan, mint az előző volt. De ami már elkészült, az

elméletben sokkal könnyebbnek tűnt, mint ami előttem állt. Mint a próbák is: ha lezajlottak, sokkal egyszerűbbek, mint mikor arra koncentrálnunk, hogy vajon mi következik ezek után. Az ismeretlentől tartunk egy kicsit (vagy nagyon), embere válogatja.

Így vagyok én most a 2005-ös esztendővel. Megállok a „sor” elején, és próbálom áttekinteni, vajon milyen lesz. Vajon mit hoz a holnap? Ahol most kapálgatok, „szóló” az, az Úrnak szólóje. A derekam már hamar fárad, nehezebben hajlik, és talán még jó is, hogy romlik a szemem, mert így nem is látom pontosan a nehézségeket. Az eddigiekre visszapiillantva, biztosan tudom, hogy nagyon sok gyom burjánzik a nemes tőkék körül. Számos egyéb kártevő is mohón tizedeli a tőkéket az Úr kedves kertjében: „Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad” (Zsolt 80:14. Károli-ford.).

Azt is meg kell vallanom, hogy egyre fáradékonyabb vagyok, és sajognak a tagjaim, a szívem is kihagy, vagy eszeveszetten zakatol. De elképzelem az eredményt: az aranysárga fürtöket, az Úrhoz térő lelkeket, a gazból kimerkedő nemes termő vesszőket, az áldást, a

gyarapodást, az üdvözülendők csodás kicsiny táborát. – Erdemes elindulni ismét!

2005-ben is lesznek megtérések! Ebben hiszek! Ezt garantálja Isten kinyilatkoztatott Igéje. Azt olvassuk ugyanis, hogy ő „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön, és eljusson az igazság megismerésére” (1Tim 2:4). Ha pedig ő valamit „akar”, azt meg is cselekszi. Mert az ő szava cselekvő erő, hatalom. Így igéri a próféta által: „Ilyen lesz az én igém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem” (És 55:11).

Lesznek megtérések, mert az Úr Jézus Krisztus földi küldetésének is ez a fő (mondhatnám: egyetlen!) célja, ahogy a „Biblia szíve”, a JÁNOS HÁROM TIZENHAT „dobogja”: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

Lesznek megtérések, hiszen ez mindennapi könyörgéseink tárgya. És ezért nagyon sokan imádkozunk. Imádkozunk és dolgozunk. Engedelmeskedünk a küldetésnek, és engedelmisségünk szilárd alapja az Isten szeretetében vetett mély és rendíthetetlen hitünk.

IDŐ ÉS ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Elmúlt egy esztendő, és Isten kegyelméből újat kezdhettünk. Értékeink közül a legprogramozottabban az időnk fogy. Ezt persze nem mindig vesszük komolyan – különösen fiatalon –, meg nem is tekintjük feltétlenül olyan nagy értéknek az időt. De mit is takar valójában ez a hárombetűs szó? Mi az idő?

A kérdésre számos irányból próbálkozhatunk választ keresni. Megszólalhat a fizika, a matematika, a csillagászat és persze a filozófia, vagy a teológia is. Bennünket most alapvetően az utóbbi érdekel, az is csak annyiban, amennyiben a Bibliával igazolható.

Az idő – úgy tűnik – az események egymásutániságát érzékeltető és kifejező fogalom.

Tértől, anyagtól, meg történésektől függetlenül – úgy tűnik – nincs idő.

Isten a teret (a világot) – az anyagot is beleértve – az idővel együtt teremtette. A Biblia ugyan nem beszélt arról, hogy Isten időt teremtett volna, de arról igen, hogy lett idő: „...és lőn este és lőn reggel, első nap” (1Móz 1:5). Az idő egyszerre „született” a fényvel.

Az idő „belefér” Isten „időtleniségébe”, örökkévalóságába, mint ahogy pl. a halál „belefér” Isten halhatatlanságába, a véges „belefér” a végtelenbe, fordítva mindez nem igaz. Mivel vannak események és ezek a mi érzékelésünk szerint

időben (egy időben vagy egymás után) történnek, szükség jelentkezik a cselekvés vagy történelmi idői meghatározására. Beszélünk: múlttól, jelenről és jövőről.

Nemcsak ez a három „egyszerű” igeidő létezik. A régi magyar nyelv is sokkal gazdagabb, mint ahogy az ókori nyelvek is, és persze a modern nyelvek között is akadnak bőven olyanok, amelyek többre képesek, mint csak a múlt, a jelen és a jövő megkülönböztetésére. Csak megjegyzem itt, hogy Isten JAHVE neve – amely a héber létigével hozható kapcsolatba – szépen példázza Isten időfelettségét. Mózes kérdésére az égő csipkebokornál Isten azt mondja: „Vagyok, aki vagyok”, ami nem csak jelent, de múltat és jövőt is jelent – a hangsúly a folyamatoságon van. Isten a létező, ha tetszik az önmagában egyedül létező, az elsődleges létező, az időn kívüli, az idő felett és az idő előtt, és az idő után létező, minden más létező létoka, forrása: az Örökkévaló. Ami nekünk múlt vagy jövő, az Neki örök jelen. Az idő csak a mi világunkban – ahogy mondani szoktuk a mi idő-történelmi világunkban – fontos, de itt nagyon fontos.

Ebből adódóan elengedhetetlen az idő mérése. A napóra, a vízóra és homokóra után megjelentek a mechanikus órák (az első ilyen szerkezetet Kínában 1088-ban készítették – még nem találtak régebbit). Az ingaóra a 17., a rugós órák

a 18. században indulnak világhódító útjukra. Kvarcórákat 1930-tól, atomórát 1970-től ismerünk.

A mérés alapja a viszonyítás. Az estétől reggelig tartó időt 12 részre osztva megvan az éjszaka, reggeltől estig – szintén 12 órában – megvan a nappal. Persze az ősi kultúrákban az „órák” – ebből adódóan – nem voltak egyforma hosszúak. A nyári nappalok órái jóval tovább tartottak, mint az éjszakáké, télen pedig fordított volt a helyzet.

A hét talán a Hold 4 fázisából alakul ki, de ez nem biztos. Lehet, hogy a hetes szám fontossága miatt.

A „hold-hónap” 29 és fél napos, a „nap-hónap” 30 napos.

A „nap-év” 365 és negyed nap, a „hold-év” 354 nap. Az 5. ill. a 11 nap differenciát plusz napok beiktatásával, „szökőévvel”, ill. szökőhónappal korrigálták.

Az évnél nagyobb időszakokat a „királyok” uralkodási éveivel viszonyították. A rómaiak később „a város alapításától” (ab urbe condita) számolták az éveket, a görögök a négyéves periódusokat jelző olimpiákhoz viszonyították, a keresztények a 6. század óta Krisztus születését tekintik az első esztendőnek, a zsidók a 10. században visszafelé számolva a teremtés évét (Krisztus előtt 3761) próbálták meghatározni és kezdetnek tekinteni.

Az Újszövetségben az idő gyakorta a „tartamra” vonatkozik. Bár előfordul az „óra” megjelenő

– Aki a latornak megkegyelmezett, ne akarná az ő mai ellenségei megtérését?! Aki még engem is befogadott, bezárná az ajtót azok előtt, akik zörgetnek az ajtón, bebocsátásra várva, mielőtt lejárna az idő?!

Elkeseredem néha, amikor látom, tapasztalom a gonoszság mérhetetlen eluralkodását megromlott világunkban. Szó szerint igazolódik Pál apostol „rémes” látomása: „Nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem... A békeség Úját nem ismerik: Isten félelmével nem Törődnek” (Róm 3:11–18).

Ennek ellenére mögöttünk áll drága Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, akitől a küldetés parancsát kaptuk: „Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek. És íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:19–20).

Induljunk hát, felbátorodva és megerősödve, szívünkben forgatva a lelkesítő igei buzdítást, melyet Pál apostol küld a kolosszei gyü-

lés, azonban ez nem a mi fogalmaink szerinti 60 perc. Pl. amikor Jézus azt mondja, hogy „nem jött még el az én óráim”, akkor ezzel azt jelzi, hogy még nincs itt az „ideje” a cselekvésnek.

A hét napjai közül csak a nyugalomnapnak volt neve (SABBÁT), a többi napot „számozták” – pl. „A hétnék első napján...”

Hasonló változatosság tapasztalható az új év kezdete körül.

Egyiptomban az újév július közepén, Mezopotámiában márciusban, Izraelben ősszel volt, csillagászati vagy mezőgazdasági szempontok alapján meghatározva.

Nem akarok itt kitérni részletesen az Újszövetség időt jelentő kifejezéseire, csak megemlítem, hogy a Jel 10:6-ban („idő többé nem léssen...”) szereplő „kronosz” jelentése ezen a helyen „idő múlás”, a szöveg tehát semmiképpen sem érthető úgy, hogy az idő, mint olyan megszűnik – ez egyébként a szövegből is nyilvánvaló. Ebből nem feltétlenül következik az, hogy az idő, mint olyan, nem „korlátozott létű”, mint ahogy az sem, hogy egyszer vége lesz, megszűnik. Azonban ha igaz az, hogy az idő a térrel együtt értelmezhető, akkor a tér „megszűnése” az idő megszűnését is jelenti.

Mi lesz az idővel? Nem tudjuk. Talán – mint az örökkévalóság egy pontján megteremtett kategória – egyszer beletorkollik magába az örökkévalóságba. Talán „átlényegül”, talán megszűnik. Mi lesz a tér-idő világgal? Talán ugyanaz, mint az idővel, „átmegy” a tér idő fölötti világba,

lekezetnek: „Tökéletesen ismerjétek meg az ő akaratát minden lelki bölcsesség és belátás révén, hogy élhessetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az ő tetszésére, és teremjete gyümölcsöt mindenfajta jócselekedettel, és növekedjete az Isten ismeretében!” (Kol 1:9–10).

Tudatában vagyok az énekszerző által kimondott igazságnak: „Vezetni úgy tudok, ha Szentlelked vezet” (B.Gy.É. 314:3). Istenhez nem küldeni kell a lelkeket, hanem vezetni.

Vezetni csak az tud, aki „vezetve van”. A mentőkötelet az képes tartani a szakadék fölött, akit az Úr Jézus Krisztus erős karja tart.

Segíts, Uram, hogy ez új esztendőben a napok hosszú sorának látványa ne riasszon, hanem tegye reménytelivé a szívemet, hogy 2005 a Te nagy győzelmeid éve lesz, mert ve-lünk maradsz, és méltatlanságunk ellenére is méltatsz kegyelmedre és bő áldásaidra!

Gerzsenyi Sándor

Honnan is kell várunk a veszélyt?

Konferenciákon vagy gyülekezeti bizonyágtételekben lehet hallani a következő, má már tipikus mondatot: „a világ tele van problémákkal, az iszlám és más vallások terjeszkednek, ma már nem kellene az apró nézetkülönbségeinken lovagolni”. Tényleg, milyen nagystílus is ez a gondolat, emellett olyan kicsinyesnek hat az, akinek hitvallási, erkölcsi, etikai aggályai támadnak a szép szövegeket hangoztató, de sok esetben nem biblikus eszközökkel és hittel operálókkal szemben.

Egy jól ismert mondat és a hozzá kapcsolódó történet jutott eszembe minderről: „Te is fiam, Brutus?” Julius Caesar, ez az egyébként nagy formátumú politikus suttogetta el, több sebből vérezve, a halál küszöbén álva ezt a mondatot. A nevelt fia, a közvetlen környezetében élő ember, akivel mindig jót tett, aki végig a hívének mutatta magát, az árulta el őt ilyen csúnyán. A történet tanulsága: a legveszélyesebb ellenség nem az, akiről ezt eleve tudni lehet, mert nyíltan mászt képvisel. Ennek fondorkodására, támadásaira felkészül az ember. A legveszélyesebb ellenség az, aki el tudja hitetni, hogy egy oldalon áll velünk.

Talán nem szenvedett János írásai korában a császárság támadásaitól a keresztyénség? Akkor miért harcolt mégis olyan erőteljesen János elsősorban a keresztyén tanokat fertőző, gnoszticizmus ellen? Kicsinyes lett volna az evangélista? Talán nem voltak Jézus Krisztus korában veszélyesen vad pogány nézetek világszerte? Nem kellett volna a Mesternek túltennie magát azon a „kis különbségen”, ami közte és a farizeusok között volt? Kicsinyes lett volna a Mester? Vagy talán ma is vannak olyanok, akikre Pál úgy utal, mint „befurakodott átestvérekre” (Gal 2:4), akiktől, ha belül vannak is, jobb óvakodni?

Isten népére a legnagyobb veszély nem kívülről leselkedik. Attól többnyire úgyis az Isten védelmére szorulunk. Számunkra a legveszélyesebb ellenség az, ami, és aki belülről akarja deformált irányba vezetni hitünket, erkölcsünket, vallás és istentiszteleti gyakorlatunkat.

Kotmájér Mihály

vagyunk-e? A napi hírek arról szólnak, hogy „az Úr közel!” Érezzük-e, hogy kevés az idő?

Diákkoromban egy evangélicizáción – talán a Klauzál téri református gyülekezetben – tanultam egy éneket, amit minden este elénekeltek. Ma is elevenen hat rám, nemcsak az emlék, hanem a Lélek erejével:

„Siessetek, hamar lejár

Kegyelme, már régóta vár.

Ma még lehet, ma még szabad,

Borulj le a kereszt alatt!”

A Jó Pásztor jelen számában ezt az éneket közöljük Tóka Szabolcs testvér hangszerelésében. Örülnék, ha sokan megtanulnák, énekelnék, de legalább a szövegét jól átgondolnák, és megtennék azt, amire buzdít, még ma leborulnának a mi Urunk Jézus keresztyéhez, kérve és megnyerve bocsánatát.

– dr. A.M. –

U.i.: Manapság a hangos dicsőítő énekek mellett alig lehet hallani halk bűnbánati énekeket, pedig ezekre legalább annyira szükség van, mint az előbbiekre. – a szerk. –

„Nekünk Mohács kell!”

– Gondolatok a népszavazás után –

Sajó Sándor: „Nem akarok gyáva csendet...” c. verses kötetét lapozgatom. A méltatlanul elfeledett költő 1932-ben Szász Károly ajánlása nyomán lett a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. Négyesy professzor, akinél Babits, Kosztolányi és Juhász Gyula tanulta a formaművészet mesterfogásait, így üdvözölte az új akadémikust: „Akadémiaink mindig válogatók volt költőkkel szemben. A választással ebben az esetben is hangsúlyozta azt, hogy Téged kiemelkedő egyéniségnek ismer el a magyar költészet terén...”

Az 1868-ban született Sajó első kötete 1904-ben jelenik meg. 1933-ban már gyászbeszédet mond fölötté Áprily Lajos.

Költészete 1919 után valami különös inspiráció nyomán szárnyalt igazán. Áprily szerint lírája mögött „a gyászfátyolos Hungária az állandó inspirátor”.

Azt, amit érzek – s tudom nem magam – hadd fejezze ki néhány versrészlet:

MOHÁCS UTÁN (1919)

*Nekünk Mohács kell? – az hát íme itt van,
Mi átkos sorsunk Mohácsnál mohácsabb;
Verd melledet, ki itt élsz, holtodiglan,
S kérdezd, bűnünkre van-e még bocsánat.
Volt ezer évünk, oly szép, oly csodás,
És meggyaláztuk gyáván és bután, –
Nekünk Mohács kell? – itt van hát Mohács,
De, Uramisten! – mi lesz ezután? ...*

*Dús palotákban úr az idegenség,
Becsület jajján bectelen mulat;
A magyar gyászban nincs már semmi fenség,
Csak hervadó hit, dermedt öntudat;
Enyészet leng itt halmon, rónaságon, –
Óh itt már meddő minden álmodás...
Kalapom némán bús szememre vágom,
Ezen a földön nincs már, csak Mohács...*

*Van bűn, mit Isten századokra büntet,
Van bű, mely már csak befelé zokog,
Vád, melytől némán lehajtjuk fejünket
S bohongunk holtig, mint az átkozott...
Szeretném mindet keseregve zengni,
De foszlott húrú lelkeim daltalan, –
Óh, énnekem már nincs itt hova lenni,
Már jajszóm sincs, csak – szégyellem magam...*

MAGYAR ÉNEK 1919-BEN

*Mint egykor Erdély meghajszolt határán
A fölriasztott utolsó bölény,
Úgy állsz most, népem, oly riadtan, árván
Búd vadonának reszkető ölére;
És én, mint véred lüktető zenéje,
Ahogy most lázas ajkodon líbegek,
A hang vagyok, mely belesír az éjbe
És sorsod gyászát így zendíti meg:*

*Két szemem: szégyen, homlokom: gyalázat,
A szívem, ó jaj! Színig fájdalom...
Mivé tettétek az én szép hazámat?
Hová sülyyedél, pusztuló fajom?
Fetrengsz a sárban, népek nyomorultja,
Rút bectelenség magad és neved, –
Én mit tegyek már? – romjaidra hullva
Lehajtom én is árva fejemet...*

És végül hadd álljon itt Sajó Sándor utolsó verse 1933-ból:

NEM AKAROK GYÁVA CSENDET

*Földi ember, bús törvényűl,
Vagy ifjan hal, vagy megvéniül;
De sosem túl az élégen,
Míg el nem ég, addig égjen.*

*Szomorú sors megvéniülni,
Még szomorúbb: sutban ülni;
Nem akarok gyáva csendet,
Amíg élek, zúgok-zengek.*

*Meddig bírom, majd elválík,
Csak azt tudom, mindhalálíg;
Csendes ember lesz belőlem,
De csak kint a temetőben.*

A gyáva csend, az érdektelenség, a megalkuvás nemcsak a nemzetre hat bénítólag, de ránk keresztyénekre is.

Imádkozzunk és dolgozzunk azért, hogy Lélek-vezérelte, nyíltszívű és igaz szavú, bátor vezetői legyenek népünknek és egyházainknak!

– am –

LAPSZEMLE

Kérdések egy „szenvedélyes cikk” kapcsán

Idézet a „Jelige” 25. számának a „Kedves?” című cikkéből (7. oldal):

„...sokan szenvedélyesebben szeretik önmagukat, a saját igazságait, a saját kényelmüket és tradícióikat, az imaházukat vagy az emlékeiket, mint Jézus Krisztust. Amikor arról van szó, hogy változtatni kell a liturgián, a berendezésen, a gyülekezeti szokásainkon, akkor felállnak, szenvedélyesen szónokolnak, néha még kiabálnak is – de amikor Ninive megmentéséről van szó, akkor nem hallani a szavukat, nemhogy szenvedély, kedv sincs hozzá, amikor imádkozunk, akkor se jönnek –, pedig a Biblia sehol se mondja, hogy el nem múló szeretettel szeressétek a liturgiátokat, a padjaitokat, a teológiai nézeteiteket – azt mondja: Krisztust szeressétek ilyen szenvedélyesen!”

Mindebből az olvasható ki, hogy írónk szerint a mi Urunknak lényegileg mindegy, hogy az egyház milyen irányba változik, milyen nézeteket vesz fel, vagy éppen hagy el, mit vall és hisz róla, ha lelkesen rohan meggyőzni az embereket az „éppen aktuális hite” felől, akkor minden rendben van, hiszen egyedül csak a missziós hevület a fontos, és ez az egyetlen visszaigazolása valaki keresztyén voltának.

Akkor viszont miért mondta ezeket: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre térítsetek, és ha ez megtörtént, a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál!” (Mt 23:15) vagy „Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben profétáltunk-e, nem te nevedben üztünk-e ki ördögöket, és nem te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!” (Mt 7:22–23). Tényleg minden mindegy az Úrnak csak „változás” legyen?

Még egy megjegyzést szabadjon tennem: félreértés ne essék, én most nem a helyes értelemben vett misszió ellen, hanem az annak ürügyén vagdalkozók ellen szóltam. A mi Urunknak nemcsak az a fontos, hogy misszió legyen, de az sem mellékes, hogy mi a missziós üzenet tartalma, illetve, hogy ki és hogyan csinálja azt.

Kotmájér Mihály

Szerkesztői üzenet

Az év utolsó hónapjában is számos adomány érkezett, köztük céladomány Kárpátaljára, imaházépítésre (Gödöllő, Sopron) és rászoruló lelkipásztorok megsegítésére.

Ezúton is szeretnénk megköszönni Kedves Olvasóinknak, hogy támogatták alapítványunk munkáját. Akik megküldték adószámukat, azoknak elküldtük adócsökkentő visszaigazolásunkat.

Hálával gondolunk azokra a Testvérekre, akik segítik munkánkat, és lehetővé teszik a Jó Pásztor rendszeres megjelenését, és azt, hogy olyan Testvérekhez is eljusson – határon innen és túl –, akik nem tudnak hozzájárulni a költségek fedezéséhez.

A „Jó Pásztor”-t ezután is ingyen küldjük mindazoknak, akik kérik. Adományokat szívesen fogadunk az Úr iránti hálával és az adakozók felé való köszönettel.

Erre a célra is fölhasználhatók a mellékelt csekkek.

ÜZENET HAZA

Üzenem az otthoni hegyeknek:
a csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónap, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska rágja is le a vetést.
Ha vakond túrja is a gyökeret.
A világ fölött őrökdi a Rend
s nem vész magja a nemes gabonának,
de híre sem lesz egykor a csalánnak;
az idő lemarja a gyomokat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa
s a vérző csonkból virradó tavaszra
új erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig lesznek fák, mikor a rozsdá
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé teszik is a földdel,
nemzedékek őrváltásain
jönnek majd újra boldog építők
és kiássák a fundamentumot
s az erkölcs ősi, hófehér kövére
emelnek falat, tetőt, templomot.

Jön ezer új Kúmvés Kelemen,
ki nem hamuval és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szenteltvízzel és búzakenyérrel
és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentum Istentől való
és Istentől való az akarat,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.

És üzenem a volt barátainknak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjok leszek
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak és megyünk
és leszünk Egy Cél és Egy Akarat:
a víz szalad, de a kő marad,
a kő marad.

És üzenem mindenkinek,
testvérnek, rokonnak, idegennek,
gonosznak, jónak, hűségeseznek
és alávalónak,
annak, akit a fájás úz és annak,
kinek kezéhez vércseppek tapadnak:
Vigyázzatok és imádkozzatok!
valahol fönt a magos ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok
s a víz szalad és csak a kő marad,
a kő marad.

Maradnak az igazak és jók.
A tiszták és a békességesek.
Erdők, hegyek, tavak és emberek.
Jól gondolja meg, ki mit cselekszik!
Likasztják már az égben fönt a rostát
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És lészen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az embernek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.

Wass Albert
(Bajorerdő, 1948)

1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány

adószáma: 18696619-1-13.

A szintén közhasznú Napsugár Gyermekektől Alapítvány

adószáma: 19175955-1-13.

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át. Jelen számunkhoz mellékelünk 2 db rendelkező nyilatkozatot. Szeretettel kérjük olvasóinkat – ha támogatni szándékoznak valamelyik alapítvány misszióját –, hogy *vagy az egyik, vagy a másik* rendelkező nyilatkozatot minden változtatás nélkül csatolják adóbevallásukhoz.

A mellékelt csekkek fölhasználható mindkét alapítvány támogatására, valamint a meghirdetett célgyűjtésekre is. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat.

Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Kalandozások – pro és kontra

Az évek fordulóján az ember hajlamos visszagondolni a múltra. Ilyenkor előbukkannak a régi emlékek is. A nehézségeket az idő megszépíti és egyre inkább jóleső nosztalgiaiával merengünk... Vajon tényleg olyan szép volt régen? Vagy csak az új idők szembesítenek minket olyan dolgokkal, amiktől kicsit szomorkás lesz a hangulatunk?

Az elmúlt vasárnap meglátogattam egy baptista gyülekezetet. Rögtön kezdéskor közölte az amúgy lendületes, karizmatikus prédikátor, hogy a gyülekezet 98%-ban megsza-
vazta: „Aki úgy érzi, hogy a dicsőítés alatt

állva vagy karfelemeléssel dicsérje az Urat, az tegye ezt bátran!” Nem mintha ez ügyben szavazásra lett volna szükség – egészítette ki mondanivalóját –, hiszen ez köztudottan bibliai eredetű, ezt csupán a vendégek miatt említette meg.

Az ún. „dicsőítés” kotta nélküli szöveg kivetítésével történt, meglehetősen nagy hangzavar közepette, ami teljes igénytelenségről árulkodott. Volt, aki kicsit korábban abbahagyta, de nem baj, mert bekapcsolódott más. Ha egy-két helyen belesültünk az sem probléma, csak szívből jöjjön.

Ezzel kapcsolatban volt pozitív élményem is. Vácott voltam, ott Tóka Szabolcs orgonaművész értő kezekkel nyúlt a Hit hangjai egyik amúgy is rendkívüli énekéhez. Kicsit átformálta. A gyülekezet énekelt, ahogy szokta, az énekkar főlénekelte a saját szólását, Tóka Szabolcs pedig mindezt úgy aláhangszerelte az új orgonán, hogy a gyönyörűségtől borsózott a hátam. Az ének szinte szárnyalt! Ezután megilletődött, ünnepléses csönd állt be. Az egészet a prédikátor találatlan foglalta össze: „Hát igen, ami szép, az szép!”

Prédikációból is volt alkalmam meghallgatni sokfélért. Személy szerint nekem fizikai fájdalmat okoz, mikor olyan maratoni igehirdetésnek lehetek részese, ami ugyan a „kánaáni nyelvjárás” ismerős fordulatait használja, de se füle, se farka, se eleje, se (legnagyobb bánatomra) vége. Rózsaszínű ködben és közhelyekben ellebeg az „Ige szólója”. Ráadásul meg van győződve róla, hogy minden szava a „Lélektől ihletett”.

Régebben is voltak fárasztó prédikációk, de az idő jótékonyan megszépíti. Például nagyapám rendkívüli módon szeretett élni a szólás adományával. Erőlködés nélkül előadott mondjuk egy negyedórás imádságot. És ha bizonyágtételre emelkedett, hogy röviden, velősen, pár szóban hozzászóljon az Igéhez, akkor mi (akkori fiatalabb nemzedék) ijedten néztünk össze, mert ebből könnyen kiszülhetett egy második prédikáció. Akkor bontakozott ki teljes szépségében szónoki tehetsége, ha valahol a gyanútlan helyiek mint vendéget felkérték igehirdetésre. Mi tapasztaltabbak, ha megláttuk valahol egy szószéken állni, gondolatban máris lemondunk az esti tv-filmről.

Más volt a helyzet, ha a gyülekezetnek volt olyan pásztora, aki odafigyelt arra, hogy

minden ékesen és szép rendben történjék. Ilyenkor ő megrángatta nagyapám kabátujját – ebből soha nem volt sértődés –, aki megértő derűs mosollyal nyugtázta, hogy a gyengébbeknek már kicsit sok a manna, és néhány cicerói körmondattal befejezte a „szentbeszédet”.

Legnagyobb kedvencem – sajnos már nem él: volt egyházelnökünk – Kovács Imre bácsi. Szorosan kötődött családukhöz. Testvéreimhez hasonlóan engem is ő mutatott be. Jó apámat fiának hívta (annak is érezte). Elmondhatom, hogy kora ifjúságtól fogva hallhattam időnként beszédeit. Minden szinten érthető volt. Már gyermekkoromban is lekötött és később még jobban érdekelt. Ízes magyar nyelven, rendkívüli humorral megáldva logikusan, érdekesen és szigorúan a tiszta Ige szerint tanított. Élete folyamán sokszor próbálták provokálni, valamilyen módon belekötni, végső esetben megrágalmazni, de ezen próbálkozások rendre elbuktak.

Egy Szabó Pál nevű egyén kitalált egy történetet, miszerint a baptista szektához hozzátartozik az esti lámpaoltás után a sötétben történő „motozás”. Ezt egy traktátusban ki is adta, és mivel ez a rágalom megmozgatta az emberek fantáziáját, kellőképpen terjedt is. Imre bácsi válasza erre ez volt: „Te tudod a legjobban, hogy ez nem igaz, hiszen ha igaz lenne, te tolakodnál legjobban közénk.”

Imre bácsi nem szerette az egyházak közötti teológiai vitákat, mert inkább azt nézte, ami összeköt, semmint ami szétválaszt. Ennek ellenére a kihívások elől soha nem hátrált meg. Egyszer az egyik fanatikus katolikus ismerőse az imént említett traktátussal és más hasonló irományokkal felfegyverkezve kívánta sarokba szorítani. Alaposan felkészült és szerinte megdönthetetlen érvekkel próbálta bizonyítani, milyen rendellenes elhajlás is a baptizmus.

Imre bácsi határtalan nyugalommal végighallgatta. Amikor a vitapartner minden érvből kifogyva válaszra várva elhallgatott, azt meg is kapta:

– Tudja, nekem otthon volt egy könyvem. Az volt a címe, hogy A pápák bűnei.

– Hát... hát... – hápogott a partner.

– Egy pillanat, atyámfia! Én meghallgattam, most hadd mondjam el én is amit akarok! Szóval, anyi undokságot, mocskossá-

VALAHOL MESSZE SUSOGNAK A LOMBOK

Valahol messze susognak a lombok,
Valahol messze dalol a madár.
A réteken már nyílnak a virágok,
S az erdő szélén ott legel a nyáj.

Valahol messze egy pacsirta szól.
Megérkezett már a vidám követ?
Avagy csalogány volna késő éjszakán?
Én nem hiszem. Azért... talán... lehet...

Csak álom volt, egy szertefoszló kód.
Hisz még hideg van, künn süvölt a szél.
A földön lent egy megfagyott madár,
Fehér ruhában temeti a tél...

Hideg van... fázom... menjünk a szobába.
Még nincs tavasz, fehérek a dombok;
De hallga... mi ez? Vagy csak képzelődöm?

Valahol messze susognak a lombok...

Wass Albert
(Vadász Újság, 1924. március 1.)

Gróf Wass Albertet a román hatalom háborús bűnösnek nyilvánította és halálra ítélte. Más „bűne” nem volt, mint magyarsága, egyenessége, őszintesége, de ez akkor „halálosnak” számított. Illendő először vagy újra fölfedezni, mint ahogy illendő emlékéit akár szobrokkal megőrizni, ahogy ezt végre egy-két bátrabb település fölállalja – legutóbb éppen Bonyhád.

got olvastam abban a könyvben, hogy végül a kályhába a lángok közé vettem.

– Nagyon jól tette – kotyogott közbe a másik, buzgón bólogatva.

– Nohát, én a maga helyében ugyanezt tenném azokkal a füzetekkel.

Talán feltűnt, hogy a „hőskorból” származó történeteim valahogy kellemesnek tűnnek. A friss élményeimnek jó sok idő kell, míg azok is megszépülnek, ha ez egyáltalán lehetséges. Mostanában pl. alkalmam volt meghallgatni egy frissen megtért bárány bizonyágtételét, ami nélkülözött minden felkészültséget, tartalmazott ellenben néhány nyomdafestéket nem tűrő kifejezést. Ez utóbbiakért mellékesen elnézést is kért, mert mint mondotta, talán nem illenek ezek a szavak az Úr házába, de hát menthető felindulásból beszélt. Én szívesebben hallgattam volna valami mást, de hát „erre indított a Lélek”.

Ismerek olyan atyafit is, aki saját bevalása szerint rendelkezik a gyógyítás adományával. Sajnálatos, hogy ezt rajta kívül más még nem tapasztalta. Imádkozott ő rendesen konkrét esetekben, azonban ezek az illetők azóta is betegek. Nem inkább a cselekedeteinek kellene beszélni helyette?

Több esetben észrevettem, hogy eddig rendezett gyülekezetek sodródni kezdtek más felé. Szegény kis öregek ott gubbasztanak a padokban a megszokott helyükön és figyelik azt a csinn-bumm cirkuszt, ami folyik. Nagy fellángolások, mély bűnbeesések (Az Úr megmutatta bűneimet, halleluja szabad vagyok), aztán a következő héten ugyanez...

Nemigen tetszik, nem is nagyon értik, de elviselik, ha ezt rendelte a Mennyei Atya. Egyébként is a legtöbbjük unokája szintén ott tépkedi a húrokat vagy üti a dobot valamelyik „dicsőítő” csoportban.

Nem mondom, hogy okvetlenül rossz, hiszen legyen kinek-kinek az ő hite szerint, azt azonban gondolom, hogy eme divatos, lezser, laza irányzatoknak nincs sok köze a baptizmushoz. Szerintem imádság közben nem fontos leesni a padról. A szent áhitat és a hirtelen feltámadó bódulat messze nem ugyanaz. Az sem hátrány, ha valaki becsülettel felkészül egy szolgálatra, nem pedig „ahogy esik, úgy puffan”.

Jó, hogy ma is vannak követendő példák. Pl. Budapesten az Alsóhegy utcai gyülekezetben egy fáradt vándor úgy érezheti, hazaérkezett. Nincsenek divatos sztár allűrök, mindennek rendelt ideje és helye

van, a prédikációt pedig tágra nyílt szemmel lehet figyelni az ámenig. A lelkipásztor minden esetben igen felkészült, az igehirdetés színvonalas, világos, tartalmas és igeszerű.

Ugyancsak kellemesen lepődtem meg Fóton. Otthonos, meleg, barátságos gyülekezet, ahol a fiatalság kellő visszafogottsággal és illő alázattal szolgál. A prédikációban sincs semmi kivetnivaló.

Végezetül a modern újhullámos, csinnadrattás, minden önkritikát nélkülöző összejövetelekről egy mondatban szeretném összefoglalni véleményemet. Ez is Kovács Imre bácsi egyik arany mondása, ami szerintem erre is igaz: „Olyan, mint a román kecskenyírás, gyapjú sehol, csak a nagy ordítás.”

Petrik Teofil

FEBRUÁRI ÁLOM

Kint tél van még; hideg, könyörtelen,
Az ablak alatt elsüvölt a szél.
Fedélcsatorna pléhe felzokog,
Ott fent a kémény jajgat és beszél.

A képzelet varázsa messze száll,
S mint őszi pára itt-ott fennakad;
Egy szürke dombon s néhány régi fán
Meg-megpihen s halkán tovább szalad...

Már lefolyt a bércek hó-palástja,
Sötét-lilára vált a vén havas;
Szalonka száll a csendes esti szélben,
S a napsugár már zöld rügyet fakaszt.

A kismadár is megcsendül az ágon,
Tavaszi vágyak vidám dallama;
Túl a ködbe burkolódzó fákön
Míntha bíbor-eső hullana.

Jön az alkony. Az áldott nap leszáll.
Vonulnak már a szürke vadludak;
A légből kezdődik a szünyog-bál,
S a völgyben tompán harsog a patak.

Azúr-egen a csillagok kigyúlnak:
Arany szegek a tündér kárpiton.
A földre sápadt csillagocskák hullnak:
Pásztor-tüzek, a vén hegyormokon.

Kint még zokog a vén fedélcsatorna,
Ablakom a szürkületbe tárom.
Hideg havát a szél szemembe hordja:
Elsuhant már a februári álom.

Wass Albert
(Vadász Újság, 1925. április 1.)

HIT - KULTÚRA - MAGYARSÁG

BÁNYAI-EST

Február 12-én szombaton este 6 órakor a Központi Énekkar közreműködésével emlékezünk egyházunk hosszú éveken át kiemelkedő zenei vezetőjére, Bányai Jenő testvérre, aki **Pesterzsébeten** kezdte szolgálatát.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk templomunkba (Budapest XX., Ady E. u. 58).

Mennyei Atyánknak adunk hálát és dicsőséget igével, énekkel, zenével, miközben Testvérünkre emlékezünk.

KETTŐS KÖTŐDÉSSSEL

(Split Emotions) cím alatt rendezte meg a Nationality Broadcasting Network TV, az American Hungarian TV budapesti képviselője – Kurzinczi Margit Gitta képviselő-vezető főszervezésében – a nyugati és a tengerentúli magyarság közösségeinek első kulturális hetét Budapesten 2004. december 7–13-ig, nagy sikerrel.

A megnyitóra december 7-én délután 1-kor a Határon Túli Magyarok Hivatalában (Budapest I., Bérc u. 13–15.) került sor, amelynek keretében két baptista művész, Bodó Sándor és Bodó F. Ilona (Budapest–Nashville), valamint Ladányi Imre (New York) festőművészek kiállításának képeiben gyönyörködhetett a protokoll meghívóval rendelkező közönség.

Az egész heti rendkívül gazdag programból hadd emeljem még ki a december 11-i esti alkalmat, amelynek keretében „Wass Albert emlékezete, a hontalanság hitvallása” címmel Sziki Károly színművész nyújtott feledhetetlen élményt.

Ezúton is gratulálunk Bodó Sándor újabb kiállításához!

– a szerk. –

A nyugalomnapról

A Tíz Ige közül a negyedik a leghosszabb. Nem tulajdonítok különösebb jelentőséget e ténynek, mégis szent meggyőződés, hogy igen fontos parancsolat. De hát melyik nem az?

Isten úgy rendelkezett, hogy az embereknek, akik fáradságos munkára vannak kötelezve, hetenként legyen egy pihenőnapjuk. Erre elsősorban nem az Úrnak van szüksége, hanem nekünk. Érdekes, hogy az Ige mégis az Úr nyugalomnapjának nevezi, holott jól tudjuk, hogy a Teremtő nem fárad el soha. Hogy mégis „megpihent”, ezzel legfőbb teremtményének, az embernek mutatott példát, ahogy a szülő szokott példát adni gyermekének.

Ez az isteni kinyilatkoztatás is „parancs”, nem csupán tanács vagy javaslat.

TÉL

Templomi csöndben,
Éjjeli ködben
Aszkéta-ágot zörren a szél,
Valahol messze
Csillag szemekre
Szürke ködfátylat borít a Tél.

Túl a tetőkön,
Dárdás fenyőkön:
Zöld diadémen pára lebeg,
Sűrű vadonban
Halkan, titokban
Fenyő-óriások könnye pereg...

Néma a szikla,
Kristály patakja,
Jeges páncélban tompán zubog,
Mogorva ormon
Nincs rhododendron,
Csak sötét árnyak: Tantalusok.

Mélyen a völgyben,
Fűzfa berekben,
Néha, titokban
zörren a szél,
S fent a magasban
Pára alakban
Halkan suhanó szellem: a Tél.

Wass Albert

(Vadász Újság, 1925. január 1.)

És ha valaki rákérdezne, hogy mégis miért kell megünnepelni a nyugalomnapot, egyszerű a válaszunk: azért, mert Isten így parancsolta. És vajon „mondhatja-e alkotójának az alkotás: Miért?...” – „Vajon nem azért is, hogy megláttassa dicsőségének gazdagságát az irgalom eszközein, melyeket dicsőségére készített?” (Róm 9:20, 23).

Szociológusok egyik adata szerint a megkérdezettek 62%-a mondja: én már voltam kiégett állapotban. Gondoljunk a zseblámpára, amikor kiég benne az elem. Hasznavehetetlen eszközzé válik. – Szükségünk van fizikai, érzelmi és lelki újratöltésre, mint az akkumulátornak. Isten azt akarja, hogy az ember „működőképes” maradjon – lehetőleg élete végéig. Ennek egyik feltétele a nyugalomnap.

De vajon mit jelent a „szabbat”, a nyugalomnap? – Azt jelenti, hogy megnyugodni, megszünni. Az, amit az Ige ehhez hozzátesz, hogy „megáldotta és megszentelte” (2Móz 2:2–3), ez az isteni követelmény, azok számára, akik a hetedik napon megnyugszanak.

Az ember részéről a „megszentel” – követelmény. Ennek jelentése, hogy a hét nap közül egyet elkülönít, odaszentelek az Úrnak. Amikor állapotot vittek az oltárra feláldozni, az volt a törvény, hogy az legyen ép, hím, hibátlan, első osztályú, ránézésre is pompás, aminek a minőségébe nem lehet belekötni. Ha termény, legyen a legremekebb, amit akár a királynak is el mernének vinni ajándékba. Ha a nyugalomnapot ünneplő emberről van szó, ugyanilyen kritériumoknak kell megfelelnie. – Ezért idejétmúlt az a felkiáltás, amikor Isten előtti szolgálatról van szó, hogy „mindegy, csak fölfelé menjen!” Mert nem mindegy! És az sem, ahogy a vasárnapjainkat ünnepeljük.

Nem csak leírva látjuk, hanem érzékeljük is, hogy a szabbat, a nyugalomnap az emberért lett. Adjunk hálát érte, és próbáljunk értelmesen megnyugodni az Alkotó közelében, pihenünk, imádjuk, dicsőítsük az Urat!

Hogyan tarthatjuk szentnek a nyugalomnapot? – Úgy, hogy teljesen elkülönítjük a hétköznapoktól, a profán élet zavaros sodrásától, és mássá tesszük: lelkivé, üdvösségre hangolóvá és üdvre készítővé.

A régiek ezt úgy értelmezték, hogy amit a robotos napokon szoktak tenni, azt vasárnap lehetőleg ne tegyék. A Hitvallás 17. pontja szerint: „A nyugalomnapon az irgalmasság cselekedeteit és az elkerülhetetlen közérdekű munkákat kivéve, minden köznapi, fáradságos tevékenységtől tartózkodunk.” – Én ezt a szabályt még a tanulás hosszú időszakára is átemeltem, és vasárnap nem írtam leckét, nem tanultam, kikapcsolódtam a hétköznapi iskolából, mégis – Istennek hála! – sikeresen végigjártam ezt az utat.

Az ésszerűen felhasznált pihenési idő növeli a hétköznapi teljesítményt. Valaki azt mondta örökké „nyüzsgő” barátjának: Nem fog széthullni az univerzum, ha egy-egy napra abbahagyod annak fenntartását.

Hat nap alatt nagyon kitérünk a helyes irányból. Könnyen elsodródunk, hajótörést szenvedhetünk. De ha vasárnap Istenre irányítjuk tekintetünket, akkor a lelki érdeklődésünk helyes irányba terelődik és az új hetet felfrissülve, megújulva, lendületesen tudjuk kezdeni, mint akiknek egyensúlyba került az életük. – Ki ne ismerné a Mt 11:28-at? Jézus nyugalmat ad azoknak, akik hozzá jönnek.

A vasárnap áldása, hogy együtt lehetünk a gyülekezettel, ahol kiárad Isten bűnbocsátó kegyelme, helyreállító és gyógyító irgalma, és ahol egymás hite és szeretete által regenerálódunk, és új erő nyerünk a keskeny úton való haladásra.

A vasárnap lehet a csendesség ideje. Dávid azt mondja: csendes vizekhez vezet engem” (Zsolt 23:2). Újságban olvastam, hogy „a zajszennyeződés világában élünk”. – A csendesség nem egyenlő az alvással. „Szükséges néha csöndben megállnunk – jelentette ki egy lelkész a szószekeken –, hogy a lelkünk is utolérjen bennünket”. Érzelmi tartalékaink feltöltődnek a csöndben, és ez a depresszió egyik leghatásosabb ellenszere.

Az igeolvasás és az imádkozás mindennapi program a hívő ember életében,

A JÓ PÁSZTOR Alapítvány

és a Budapesti Egyházkerület

Karácsonyi Jótékonyági hangversenye,

a Baptista Központi Énekkar előadása

meghallgatható az Interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

a vasárnap azonban különleges lehetőség ezek gyakorlására. Ehhez viszont már az imaórán is részt kell venni, és nem kellene elhagyni a vasárnap délutáni istentiszteletet. Pedig sok gyülekezet próbálkozik ennek a bevezetésével.

A nyugalomnap elhanyagolásának következményeit Ezékiel próféta ecseteli legsötétebb színekkel. Feltétlenül ajánlom elolvasásra a 20. fejezetet, melynek legalább a felét kellene most citálnom, de tudomásul veszem a korlátozott terjedelmet.

Mondogatjuk nagyvonalúan, hogy a mai életfelfogás egészen más, megváltoztak a körülmények, ez már nem az ótestamentumi kor, nem lehetünk maradiak a vasárnap megünneplésében, lám más keresztyén egyházak sokkal szabadabbak ebben a kérdésben! És így tovább... – Hadd tegyek fel egy naiv kérdést! Mikor vonta vissza Isten a Tízparancsolatot? Ha pedig nem vonta vissza, akkor ma is érvényben van.

Meg kellene vizsgálnunk, nincs-e összefüggés egyházi, gyülekezeti életünk hanyatlása és a nyugalomnap „megszentségtelenítése” között.

Gerzsényi Sándor

"SIESSETEK!"

UNISONO
parlando

Ismeretlen szerző

Szöveg: Füle Lajos
(harm: Tóka Szabolcs)

Olvasóink írják

„Kedves Testvérem!

...Hadd írjam le, amit érzek! Nagyon meg vagyok elégedve a lap színvonalával. Különösen örülök annak, hogy megjelennek azok a kedves nyugdíjas – sok harcon keresztül megpróbált prédikátor arcok, akikkel valamikor személyesen is nagy öröm volt találkozni... A jó Isten áldja meg kedves munkájukat! Mi olvasók átérezzük ezt és kívánva várjuk, hogy üdítsenek fel bennünket lelket építő írásaikkal. Imádságos szívvel nyugtázzuk munkájukat...”

„Kedves Testvérek az Úrban!

Az elmúlt hónapban az egyik testvértől kaptam egy Jó Pásztor című lapot, de rám parancsolt, hogy ne mutassam meg senkinek, mert X. Y. testvér nagyon hargszik érte, ha valaki ezt olvassa. Én a Békehírnököt is járatom és én abból is minden szót elolvasok, nagyon szeretem, de a Jó Pásztor lapot is. Én nem találok benne semmi hibát, nagyon szép minden

szava, és szeretném, ha hátralevő éveimben minden számát elolvashatnám. A szerkesztőség minden tagja ismerős... Az Úrnak gazdag áldását, békéjét és szeretét kívánom a szerkesztőség minden dolgozójának! Azon csodálkozom, hogy van, aki ezt a lapot nem szereti. Vajon miért?

Csak még azt szeretném megírni, hogy mind az öt unokám bementett hívó. Ha a lap közli az írásomat, a nevem legyen titok, csak azt írják: egy szabolcsi asszony.”

„Kedves Testvérek az Úr Jézusban!

A szeretettel küldött ajándékot megkaptam, köszönöm az Úr nevében. Legyen áldott a munkájuk, ami igen hasznos. Én egyedül vagyok a faluban, gyülekezettől távol, és ebben a kedves és áldásos ajándékban vigaszom lesz időskoromban.. Az Úr közel!...”

„Kedves Almási Testvér!

Nagyon szépen köszönöm a küldeményt, a két gyönyörű könyvet... Valamikor én rengeteget szavaltam, most már csak olvasom a verseket, bár kb. egy hó-

napja még elszavaltam egyik versemet. Az Úr Jézus áldja meg kedves családjával együtt!...”

„Kedves Testvéreim, kik a Jó Pásztor Alapítvány ügyeit intézik!

Kezembe került a Jó Pásztor folyóirat szeptember-októberi száma. Tökéletesen egyetértek ezzel az irányzattal, amely nem bomlasztani akarja a Magyar Baptista Egyházat (mint az ... mozgalom, hanem vissza akarja állítani a szélsőséges liberális irányzattól az őseink által vallott és bevált »Vissza Krisztushoz« mozgalomhoz. Sajnos, manapság azt tapasztalom, még a ... gyülekezetben is, hogy a »dicsőítést« fűlértőn erősítik és a rock együtteseké az elsőség...

Kérem küldeni részemre a Jó Pásztor folyóiratot és fizetési csekket is mellékelni, hiszen a lap kiadása és postázása anyagi áldozattal jár, amit a jó cél érdekében szívesen támogatok én is. Kérem hát a lapot küldeni részemre, mert céljával egyetértek! Testvérük az Úr Jézusban...”

1	2	3	4		5	6	7	8	9	10		11	12		
13					14							SZ	15		
16				17						18	19		20		
21			22				:		23			24			
25		26				27		28				29			
	30				31							32			
33		34		35						36		37			
38	39		40						41		42		43		
44		45				46		47				48			
49					50							51		52	
53				54						55					56
57			58						59				60		
61			62			63		64				65			
66		67		68	69							70			

KEZDJÜNK ÚJAT

A rejtvény megfejtése a vízszintes 1., függőleges 33. és függőleges 7. alatt található. Beküldendő az igevers és az igehely.

Vízszintes: 1. A megfejtendő igevers első része 13. Mózes testvére 14. Bűnös város, amelyet tüzes esővel pusztított el az Úr 15. Rab betűi keverve 16. Pakol 17. Tanítvány, akit közsiklának is neveznek 18. Tiltószó 20. Helyhatározó rag 21. Cipésszerszám 22. Bánk ... 23. Ábrahám második feleségétől való egyik fia 25. Ábrahám egyik testvére 27. A 12 egyike, akit Iskáriotesnek is hívtak 29. Jód, nitrogén és vanádium vegyjele 30. Közterület 31. Gazdasági épület 32. Közlekedési eszköz – fordítva 34. Az őrség parancsnoka, aki letartóztatta Jeremiás prófétát, mondván, hogy a káldeusokhoz akar szökní 37. Masni közepe! 38. Edward, röviden 40. Bő 41. Az ifjú Sámuel felügyelője a templomban 43. Fél zúza! 44. Patkány – angolul 46. Áron egyik fiát 49. Magyar férfinév 50. Mózes apósa 51. Vidék 53. Szigetcsoport, de tehergépkocsi márka is 54. Élhetetlen, ügyetlen 55. Idős 57. A faló jelzője 59. Noé egyik fia 60. Személyes névmás 61. Ré-

gi egynemű betűi 62. Íme 63. Éttermek „kelléke” 65. Korábbi nevén: Saulus 66. A végén lassú! 68. A régi időkbeli 70. Izmáel egyik fia (ld. I. Móz 25.)

Függőleges: 1. Erről a helyről indult elt Ábrahám Kánaán felé 2. A hegy, ahol Noé bárkája megfeneklett 3. Kínai főzőedény 4. A kannában van! 5. „Az” öröklődésért felelős részecske 6. Macska – oroszul 7. A megfejtendő igevers harmadik része 8. Időszak 9. Ere! 10. A Tízparancsolat hegye – fordítva 11. Duplázva: idős férfi, nagypapa 12. A római gyülekezet egyik tagja, akit Pál személyesen is köszöntött a rómaiakhoz írt levelében 17. Kesztyű, zokni jelzője 19. Kiejtett betű 22. Feldönt 23. Retesz 24. Magyar női név 26. Külső burkolat 27. A fájdalom szava 28. DOÁ 31. Orosz harci repülőgép típusa 33. A megfejtendő igevers második része 35. Az áram teszi 36. Alája 39. Egyike azoknak, akik megérték Pálnak az Aeropágoszon mondott beszéde nyomán 41. N-nel az elején: rajzfilmbeli bohóchal 42. Pusztítom 45. Tanulatlan ökr 46. Olasz, spanyol és francia autók jelzése 47. Minden, boltban vásárolható dolognak van 48. Fegyver része 50. Japán, osztrák és olasz autók 52. A királyt választó fák története az övé 54. Tölgyeséről híres hely 55. Festmény 56. Pál börtöntársa (a Károli-fordítás szerinti írásmóddal) 58. Az ősmagyarok harci eszköze – fordítva 59. SALM 63. Mennyei 64. Előlhátul! 65. Nitrogénművéről ismert magyar helység 67. Ukrajna jelzése 69. Lángol 70. Csendesesen utál!

Beküldési határidő: 2005. február 28.

MEGFEJTÉS

A Jó Pásztor 6–7. számában megjelent keresztrejtvény helyes megfejtése:

„Meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára”

(Lukács 2:30–31).

Akik megtalálták a helyes megfejtést: Pásztor Józsefné, Miskolc – Kovács Bálint Újkígyós – Surányi Pál Istvánné, Dunaharaszti – Vasas Margit, Tatabánya – Lukács Péterné, Tét – Vinkler György, Szigetszentmiklós – Sörös Melinda, Körösszegapáti – Madarász Dezső, Pécs-Somogy – Bácsi Lajosné, Karcag – ifj. Molnár József, Monor – Szabó Jánosné, Nagykőrös – Rácz Sándorné, Tokod – Mucsi Gyuláné, Budapest – Kustán Jánosné, Dunaújváros – Weller József, Várpalota – id. Kalmár Gyula, Békés – Micskei Erzsébet, Nagydorog – Radványi József, Sajóecseg – Kádár Zoltánné, Kiskunhalas – Serestyén Gyula, Debrecen – Andrásik Andrásné, Felsőpetény – Polányi István, Budapest – Andrásik Márta, Göd – Kovács Lászlóné, Mezőtúr – Körömi Károlyné, Monor – Kovács Margit, Tiszaigaz – Gáncse Mihályné, Kétegyháza – Marton Sándorné, Tahi – Atkári Pálné, Orgovány – Dan János, Békés – Nagy Lászlóné, Felsőpetény – Bálint Géza, Békéscsaba – Tóthné Szűcs Csilla, Békés – Neuheiser Jánosné, Borjád – Spangenberg Rudolf, Komló – Krizsanyik József, Nógrádmegyer – Ádám Lászlóné, Sajószentpéter – Vezenyiné Ács Magdolna, Pécel – Nagy Mihályné, Baja – Káldi Istvánné, Fót – Andrásik Ödön, Sződ – Nagy Vilmosné, Komárom – Lisztes András, Albertirsa – Pócsi Lajosné, Hajdúszoboszló – Lomjanszki János, Órbottyán – Csufor Gyuláné, Noszvaj – Barát Imréné, Nyíregyháza.

A könyvjutalmukat postán küldtük el.

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Kiadja:
 JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:
 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-30/9787-331
 Fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu
 E-mail: jopasztor@baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu